

Sygn. akt IV Ka 1307/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Chodak

Sędziowie: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

SSO Katarzyna Wierzbicka

Protokolant: st. prot. Teresa Orlik

przy udziale Joanny Kowalskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 roku,

sprawy **P. D.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 263 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu

z dnia 13 listopada 2013r. sygn. akt II K 595/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu

w Oświęcimiu do ponownego rozpoznania.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Krzysztof Chodak SSO Katarzyna Wierzbicka

Sygn. akt **IV Ka 1307/13**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 kwietnia 2014 roku

P. D. oskarżony został o to, że:

w okresie od bliżej nieustalonego dnia do dnia 7 marca 2013 roku w P., województwo (...) posiadał 3 naboje myśliwskie kal. (...) produkcji szwedzkiej, 1 nabój pośredni kal. (...)produkcji polskiej z 1961 roku, 14 nabojów sportowych boczego zapłonu kal. (...)produkcji czeskiej, 30 nabojów sportowych boczego zapłonu kal. (...)z pociskami typu (...) produkcji amerykańskiej, 1 nabój sportowy boczego zapłonu kal. (...)z pociskiem typu (...) produkcji amerykańskiej, 50 nabojów sportowych boczego zapłonu kal. (...)z pociskami typu (...) produkcji amerykańskiej, 86 nabojów boczego zapłonu kal. (...)z pociskami stożkowymi produkcji czeskiej firmy (...) oraz broń palną w postaci karabinku produkcji samodzielnego składającego się z baskili, lufy, chwytu pistoletowego i kolby oraz zamontowanego osprzętu w postaci celownika optycznego i tłumika huków bez wymaganego przez przepisy ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji pozwolenia

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 kodeksu karnego

Sąd Rejonowy w Oświęcimiu wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 roku, sygn. IIK 595/13 oskarżony został o to, że :

I. oskarżonego P. D. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, z tą zmianą, że z opisu czynu eliminuje słowa 3 naboje myśliwskie kal. (...) produkcji szwedzkiej, czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 263 § 2 kk i za to na mocy powołanego przepisu wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 44 §6 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa broni składanej wraz z lunetą oraz tłumikiem oraz amunicją szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/126/13 w pkt 1, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 12, 13, 16;

IV. na zasadzie art. 230 § 2 kpk zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci Legitymacji (...) oraz legitymacji posiadacza broni, broń myśliwską B., oraz futerał z zawartością broni myśliwskiej (...) opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/126/13 w pkt 10, 11, 14 i 15;

V. na zasadzie art. 627 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z póź. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 2.050 (dwa tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków i opłaty.

Apelację złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem naruszenia art. 410 kpk poprzez pominięcie przez Sąd I instancji zeznań M. R. i w części zeznań świadka Ł. S. oraz wadliwą ocenę dowodu w postaci protokołu przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i piwnicznych , prowadzący do niesłusznego przyjęcia , iż samochód w którym ujawniono broń znajdował się w przydomowym garażu, a amunicja była rozmieszczona w kilku schowkach w desce rozdzielczej tego samochodu;

2. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu będącej wynikiem obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk polegającej na pominięciu przez Sąd oceny dowodów w postaci zeznań świadka B. J. zeznań świadka M. R. oraz w części zeznań świadka M. T., podczas gdy zeznania te korespondują z treścią wyjaśnień oskarżonego co do posiadania broni przez D. G. i użyczenia siostrzeńcowi przez oskarżonego, dzień przed przeszukaniem , samochodu m-ki M., czyniąc wyjaśnienia oskarżonego co do pochodzenia broni ujawnionej w ww. pojeździe wiarygodnymi;

3. obrazę przepisu postępowania tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie przez Sąd oceny zeznań świadka D. G. w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania w części odnoszącej się do zachowania tego świadka po zwrocie samochodu oskarżonemu, podczas gdy świadek ten znał zwyczajnie oskarżonego związane z przewozem przez niego broni , a nie posiadał jednocześnie dostępu do miejsca jej przechowywania w szafie pancerniej, w tym i amunicji;

4. naruszenie przepisu art. 5 par 2 kpk, tj. zasady in dubio pro reo, poprzez nie przyjęcie, iż broń wraz z lunetą widziana w samochodzie przez świadka M. T. na 3 tygodnie przed przeszukaniem , była bronią co do której oskarżony miał pozwolenie na jej posiadanie, podczas gdy wątpliwości w tym zakresie ww. świadka co do rodzaju widzianej przez niego broni są tego rodzaju, iż nie mogą zostać usunięte w drodze logicznego rozumowania, czy też zasad doświadczenia życiowego;

5. obrazę przepisu postępowania tj. art. 7 kpk polegający na przekroczeniu ram zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny przez Sąd zeznań świadka S. D. poprzez sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania przyjęcie, iż świadek ten nie chcąc brnąć w fałszywą linię obrony robił wszystko, aby jak najmniej na ten temat powiedzieć, podczas gdy świadek ten, co podkreśla Sąd - będący pracownikiem (...) Powiatowego , w ramach procesowych uprawnień

wynikających z art. 182 kpk, mógł odmówić zeznań bez jakiegokolwiek narażenia się na następstwa prawne wynikające ze złożonych zeznań, a sama treść tych zeznań nie pozostawała w opozycji do zeznań pozostałych świadków;

6. obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez poczynienie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych przy jednoczesnym uchyleniu się od oceny dowodów w postaci :

a/ protokołu oględzin rzeczy (k. 47-48), podczas gdy przedmiotowy dowód ma istotne znaczenie dla ustalenia czy oskarżony był w istocie posiadaniem broni i amunicji co do której nie dysponował wymaganym zezwoleniem, a to wobec braku ujawnienia na ww. przedmiotach śladów daktyloskopijnych należących do oskarżonego;

b/ pisma (...) z dnia 22.10.2013r. co do przysługującego limitu na wykonanie polowania indywidualnego przez oskarżonego, podczas gdy wbrew przyjętemu przez Sąd motywowi jakim mógł kierować się oskarżony wchodząc w posiadanie broni nielegalnej, oskarżony - co wprost wynika z treści ww. dokumentu - nie musiał dokonywać nielegalnego odstrzału zwierzyny albowiem posiadał dodatkowe limity na odstrzał zwierzyny których nawet nie wykorzystał;

7. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sposób świadomy działając z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy wszechstronna analiza zgromadzonych dowodów nie pozwala na jednoznaczną ocenę, iż oskarżony był we władaniu broni palnej oraz amunicji na którą nie posiadał stosownego zezwolenia i towarzyszył temu taki zamiar.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 kpk wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dnia 13 listopada 2013r. poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ;

Nadto wniósł o :

przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów pomocy prawnej w postaci kosztów obrony udzielonej mu z wyboru w I i II instancji, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Część zarzutów podniesionych w apelacji było trafnych, skutkując koniecznością uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Brak było jakichkolwiek podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Trafne są zarzuty naruszenia art. 4, 7, 410 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd I Instancji w ogóle oceny zeznań świadka M. R. oraz niedokonanie oceny znacznej części zeznań świadka M. T., przy czym Sąd Odwoławczy dopatrywał się naruszenia wskazanych przepisów w znacznie szerszym zakresie, niż zarzuca to skarżący, gdy idzie o niedokonanie oceny zeznań świadków.

Otóż Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z zeznań 14 świadków, a to: M. G. (1), Ł. S., Ł. Z., S. D., D. G., M. R., M. T., J. B., B. J., Z. P., K. I., M. C., A. R., A. J.. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej oceny zeznań świadka S. D.. Oceniał także zeznania świadka D. G., B. J.. Wskazał, że oparł się na zeznaniach świadka M. G. (2), gdy idzie o rozmieszczenie znalezionej amunicji w samochodzie, jako że to on przeszukiwał samochód, a dwóch pozostałych funkcjonariuszy Policji uczestniczyło w przeszukaniu domu i ich wiedza w tej kwestii nie była wystarczająco dokładna (Sąd nie wskazał ich personaliów, ale niewątpliwie chodzi o zeznania Ł. S. i Ł. Z.). Ocena zeznań tych trzech funkcjonariuszy Policji jest zbyt ogólnikowa, Sąd Rejonowy nie zauważył, że zeznawali oni także na inne okoliczności, niż rozmieszczenie amunicji w samochodzie oskarżonego.

Gdy idzie o zeznania świadka M. T. to ocena jego zeznań ogranicza się tylko do fragmentu jego relacji odnoszącego się do faktu, że widział on broń z lunetą w samochodzie oskarżonego ok. 3 tygodnie przed przeszukaniem, ze wskazaniem,

że wycofał się on przed Sądem ze stwierdzeń, które prezentował w śledztwie co do tożsamości uprzednio widzianej broni i znalezionej przez Policję w wyniku przeszukania, jednakże Sąd I Instancji nie wskazał, której wersji zeznań świadka M. T. daje wiarę – tej z etapu postępowania przygotowawczego, czy tej przed Sądem. Sąd Rejonowy w ogóle nie dostrzegł, że zeznania świadka M. T. nie dotyczą tylko wskazanej wyżej kwestii, ale zeznawał on także odnośnie szeregu innych okoliczności, a jego wersja porównując etap postępowania przygotowawczego i sądowego znacznie ewaluowała i o ile jego pierwsze zeznania były niekorzystne dla oskarżonego, to jego zeznania złożone na rozprawie były dla oskarżonego korzystne, dostosowane do jego wyjaśnień. Przyczyny tych rozbieżności Sąd Rejonowy nie wyjaśnił.

Sąd w ogóle nie ocenił zeznań świadka M. R. i nie dostrzegł, że zeznania te były znacząco sprzeczne, porównując ich treść z etapu postępowania przygotowawczego i sądowego. Na rozprawie tenże świadek dostosował treść swoich depozycji do wersji przedstawionej przez oskarżonego, podał, że D. G. wielokrotnie pożyczał auto od oskarżonego, przed przeszukaniem dzień wcześniej też pożyczył od niego auto, o czym w ogóle nie mówił na etapie śledztwa, nie wyjaśniając sprzeczności w swoich zeznaniach.

Oceny zeznań pozostałych świadków Sąd Rejonowy zaniechał.

Sąd Odwoławczy nie podziela zarzutu apelującego, że ocena zeznań świadka S. D. kłóci się z zasadami prawidłowego rozumowania. To, że wymieniona, jako żona nie skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań, nie daje podstaw do wywiedzenia wniosków analogicznych, jak apelujący. obrońca pomija, że skorzystanie z prawa do odmowy składania zeznań powodowałoby, że nie można byłoby wykorzystać jej zeznań, tymczasem analiza jej zeznań daje pełną podstawę do stwierdzenia, że starała się ona swoimi depozycjami wspomóc linię obrony męża (oskarżonego), prezentowaną w jego wyjaśnieniach, a także uwiarygodnić zeznania D. G. i jego matki B. J..

Rację ma natomiast obrońca, gdy zarzuca niedokonanie przez Sąd Rejonowy oceny dowodu z protokołu oględzin rzeczy z k. 47-48, pisma (...) z dnia 22.10.2013r. (k. 188). Jednakże wnioski, jakie skarżący wyciąga z faktu, że oskarżony nie wykorzystał upoważnienia do pozyskania 3 sztuk sarny i 3 sztuk dzików, o czym mowa w powołanym piśmie (...) (co apelujący określa mianem „niewykorzystanego limitu”), są błędne. Otóż skarżący zarzuca, że wbrew przyjętemu przez Sąd motywowi, jakim mógł kierować się oskarżony wchodząc w posiadanie broni nielegalnej, oskarżony nie musiał dokonywać nielegalnego odstrzału zwierzyny albowiem posiadał dodatkowe limity na odstrzał zwierzyny których nawet nie wykorzystał. Sąd Rejonowy trafnie argumentował, szukając motywu, dla którego oskarżony posiadał dwie legalne jednostki broni myśliwskiej, a mimo to wszedł w posiadanie broni nielegalnej - że pozyskiwanie zwierzyny w ramach legalnego polowania jest objęte ścisłą reglamentacją – istnieją limity zwierzyny, okresy ochronne, a za upolowaną zwierzynę trzeba zapłacić. Obejście tych przepisów i nielegalny odstrzał zwierzyny za pomocą zarejestrowanej broni jest zbyt ryzykowany, albowiem w razie ucieczki zranionego zwierzęcia i odnalezieniu w nim następnie naboju można zidentyfikować broń, z której oddano strzał (postępowanie ad rem toczyło się w sprawie, z której materiały do niniejszej sprawy zostały wyłączone). Sąd Rejonowy dalej trafnie wywodził, że oskarżonemu nikt nie postawił zarzutu kłusownictwa jednak tego rodzaju wnioskowanie przeprowadzone przez tenże Sąd ma na celu podważenie argumentu, jakoby myśliwemu posiadającemu broń legalną niepotrzebna była broń niezarejestrowana. Dodać należy, że apelujący, formułując powyższy zarzut pomija okoliczności wynikające z treści zeznań J. B., dające podstawę do stwierdzenia, że oskarżony miał oczywisty interes ekonomiczny w posiadaniu nielegalnej broni, służącej do odstrzału zwierzyny. Otóż wymieniony zeznał, że jeżeli myśliwy na polowaniu odstrzeli zwierzynę grubszą to ma do wyboru albo zawiezie ją do sklepu, wtedy skup płaci kołu za tą zwierzynę, jeżeli zabiera ją do konsumpcji, to płaci myśliwy. Zwierzyna jest ważona, sarna kosztowała 11 złotych za kg w skórce, np. sarna waży około 17 kg. Za zwierzynę drobną płaci się ryczałtem, każdy członek płaci 150 złotych, czy chodzi czy nie chodzi na polowania. Jak dokona odstrzału drobnej zwierzyny, to już nic nie płaci. Myśliwy za grubą zwierzynę płaci 150 złotych za pierwszą sztukę, a potem już płaci po cenie skupu.

Rozpoznanie pozostałych zarzutów byłoby przedwczesne.

Powyżej stwierdzone uchybienia mogły mieć wpływ na treść wyroku, co uzasadnia jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (art. 437 § 2 k.p.k.).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy może skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 442 § 2 k.p.k.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Krzysztof Chodak SSO Katarzyna Wierzbicka